

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 031497 19 U
Sarajevo, 09.06.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija _____ kao predsjednika vijeća, _____ i _____, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara _____ u upravnom sporu tužitelja RAIFFEISEN BANK d.d. Sarajevo, koju zastupa _____, advokat _____ d.o.o. iz Sarajeva, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-5-16-6/18 od 14.11.2018. godine tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09.06.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, broj i datum kao u uvodu, zabranjuje se Raiffeisen Banci d.d. BiH da u svrhu autorizacije platnih transakcija prikuplja i dalje elektronski obrađuje potpise svojih klijenata, te se nalaže Raiffeisen Banci d.d. BiH da izbriše sve elektronski obrađene potpise svojih klijenata i da o preduzetim radnjama u roku od 15 dana od dana prijema rješenja obavijesti Agenciju za zaštitu ličnih podataka u BiH.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je osporio pravilnost rješenja tužene zbog pogrešne primjene Zakona o zaštiti ličnih podataka Bosne i Hercegovine pri vršenju dužnosti nadležnih institucija; zatim, što činjenično stanje nije potpuno i pravilno utvrđeno, pa je iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja, te stoga što je nadležna institucija prekoračila granice ovlaštenja koja su joj data pravnim propisima i suprotno cilju u kojem joj je ovlaštenje dato. U obrazloženju tužbe se poziva na član 15. Zakona o unutrašnjem platnom prometu FBiH, kojim je izričito propisano da se nalog za plaćanje daje u pisanoj formi ili elektronski na obrascima unutrašnjeg platnog prometa i nigdje nije propisano upotrebom koje vrste sredstva za pisanje se ovi nalozi autorizuju (hemijska olovka, grafitna olovka, flomaster, olovka u boji), što znači da nigdje nije propisana izričita zabrana da se platni nalozi mogu autorizovati slikom vlastoručnog potpisa od strane ovlaštene osobe tj. potpisom u digitalnog formi putem

dodira elektronske olovke zaslona na pametnim uređajima što omogućavaju određene aplikacije, kao što je u konkretnom slučaju servis E-pero. Navodi da je Raiffeisen Banka prilikom uspostavljanja servisa E-pero na svojim šalterima izabrala tehničko rješenje gdje se potpis klijenta nigdje ne pohranjuje niti dalje obrađuje osim na dva naloga, od kojih jedan ide klijentu, a jedan ostaje za arhivu banke, a što je propisano sa gore pomenutim Zakonom o unutrašnjem platnom prometu FBiH, a kako klijent potpisuje nalog na digitalnom uređaju (tablet) na način da je potpis istovjetan potpisu na ličnoj karti, iako je u pitanju digitalizovana forma vlastoručnog potpisa, to se ne smatra elektronskim potpisom u smislu Zakona o elektronskom potpisu BiH i zakonske definicije, jer nema certifikovane elemente. Ukazuje i na nalaz i mišljenje vještaka informatičke struke koje je izvršeno na okolnost razlike između elektronskog potpisa i potpisa digitalnom olovkom i da li se implementiranim servisom E-Pero u banci prikupljaju i dalje elektronski obrađuju potpisi klijenta, te da je bitna razlika između elektronskog i vlastoručnog potpisa u tome što je vlastoručni potpis uvijek isti i ne zavisi od sadržaja dokumenta, dok je elektronski potpis istog potpisnika različit za različite dokumente. Prema dokumentaciji sistema E-pero implementiranog u Raiffeisen BANK dd BiH, slike vlastoručnih potpisa klijenata su isključivo sastavni dio dokumenata koji predstavljaju platne naloge koje klijent autorizovao i ne prikupljaju se odvojeno od dokumenata niti dalje elektronski obrađuju. U takvom sistemu Banka ne prikuplja i ne obrađuje biometrijske podatke klijenata, Banka u elektronskom obliku pohranjuje samo cjelovit dokument — platni nalog u pdf formatu koji je klijent slikom vlastoručnog potpisa autorizovao. U svakom slučaju, autorizacija elektronskog naloga za plaćanje u skladu sa Zakonom o unutrašnjem platnom prometu FBiH i to na digitalnom uređaju (tablet) nikako se ne može smatrati elektronskim potpisom, pa u skladu s tim nikako se ne može raditi niti o obradi biometrijskog podatka potpisnika, te nema niti povrede važećih odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Obzirom na navedeno smatra da je nemoguće postupiti po pobijanom rješenju na način da banka izbriše sve elektronski obrađene potpise svojih klijenata, jer ne vodi nikakvu evidenciju ovako prikupljenih potpisa, niti ih obrađuje posebno i izolovano od uplatnog naloga, dok brisanje samih uplatnih naloga u sklopu kojih se nalazi i potpis nalogodavca ne dolazi u obzir i doveo bi u konflikt banku sa drugim važećim propisima koji regulišu poslovanje banke. S tim u vezi tuženi je prekoračio granice svojih ovlaštenja regulisane važećim pravnim propisima i suprotno cilju u kojem joj je ovlaštenje dato, jer se upušta i kompletno pogrešno ocjenjuje činjenično stanje tuženog i daje ocjenu o „elektronskom potpisu“, pa je slijedom toga došlo do pogrešne i nepravilne primjene materijalnog prava prilikom donošenja pobijanog akta. Predlaže da se tužba uvaži osporeno rješenje kao nezakonito poništi, a tužena obaveže na naknadu troškova upravnog spora.

U veoma opširnom odgovoru na tužbu, tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbi člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj 19/02 do 74/13), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja, tužena Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka je, primjenom člana 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06, 76/11 i 89/11), u provedenom postupku ispitivala zakonitost obrade ličnih podataka - potpisa klijenata Raiffeisen Banke d.d. BiH,

nakon što je zaprimila više predstavlki koje se odnose na zakonitost prikupljanja i dalje obrade potpisa klijenata te Banke, u kojim se navodi da Raiffeisen Banka d.d. putem elektronskih uređaja, prikuplja i dalje elektronski obrađuje podatke o potpisima svojih klijenata, čime se dovodi u sumnju zakonitost takve obrade ličnih podataka i sigurnost digitalno obrađenih potpisa građana, jer nisu date jasne garancije zaštite, niti informacije o krugu lica koja imaju ovlaštenje za pristup istima, kako u Bosni i Hercegovini tako i u drugim članicama grupacije. Dalje, prema podacima spisa Agencija je izvršila vanredni inspekcijski nadzor u sjedištu Banke, o čemu je sačinjen Zapisnik broj: UPI 03-1-37-2-27-3/18 EM od 28.02.2018. godine, u kojem je konstatovano da je Banka potpise svojih klijenata prikupljala upotrebom elektronskih potpisnih uređaja sa pripadajućom olovkom, u skladu sa Korisničkim uputstvom za aplikaciju pod nazivom „Front Plus“, da je prilikom prikupljanja informacija o potpisu, data prilika klijentu da sam bira način obrade potpisa, odnosno, da transakciju verifikuje klasičnim potpisom ili da to učini digitalizovanim načinom, te je u mogućnosti da vidi dokument kao cjelinu, prije nego što sadržaj istog na odabrani način potvrdi. Dalje, iz izjave odgovorne osobe Banke, koja je bila prisutna prilikom kontrole proizilazi da do momenta inspekcijskog nadzora nije omogućeno verifikovanje svih usluga Banke putem digitalnog potpisa, već isključivo onih koje su taksativno navedene u okviru Korisničkog uputstva i da ne postoji mogućnost da se obrađeni digitalni potpis upotrijebi za bilo koju drugu namjenu osim za tačno određenu transakciju. Tokom inspekcijskog nadzora traženo je dostavljanje informacija o zakonskom osnovu, svrsi i neophodnosti za elektronsku obradu potpisa fizičkih lica/klijenata Banke, pa je Banka postupajući po ovom zahtjevu u ostavljenom roku, Agenciji dostavila dopis broj 4-5-11300/2018 od 06.03.2018. godine, u kojem se navodi da je Raiffeisen Bank d.d. Bosne i Hercegovine prilikom uspostavljanja sistema E-pero na svojim šalterima izabrala tehničko rješenje gdje se potpis klijenta (kao slika) nigdje ne pohranjuje osim na dva U/I naloga, od kojih jedan ide klijentu, a jedan ostaje za arhivu banke, što je u skladu sa Zakonom o unutrašnjem platnom prometu. S obzirom da klijent potpisuje nalog na digitalnom uređaju (tablet) na način da je potpis istovjetan potpisu na ličnoj karti to se ne smatra digitalnim potpisom, jer nema certifikovane elemente kao što je predviđeno digitalnim potpisom, a kako Bosna i Hercegovina nema tijelo za izdavanje digitalnih certifikata, Raiffeisen banka je našla prelazno rješenje u vidu medija za potpis, potpisuje se jednokratno na tabletu, potpis se kao takav ne pohranjuje jer nema potrebe, ne uzima se nesporni uzorak i potpis se ne upoređuje ni sa jednim drugim. Dakle, iz podataka spisa predmetne upravne stvari proizilazi da je Agencija na osnovu podataka prikupljenih u postupku inspekcijskog nadzora utvrdila sljedeće, i to da Banka putem digitalnih uređaja (tableta) sa pripadajućom olovkom prikuplja i digitalno obrađuje potpise svojih klijenata u svrhu autorizacije transakcija. Analizirajući zakonitost digitalne obrade potpisa građana, kao biometrijskog podatka u svrhu autorizacije transakcija, u odnosu na osnovne principe propisane Zakonom o zaštiti ličnih podataka, a imajući u vidu da je to osnovni zakon kojim se neposredno reguliše obrada ličnih podataka, Agencija je zaključila da je Banka kao kontrolor u smislu člana 3. ovog Zakona, u svojstvu pružaoca bankarskih usluga obrađivala potpise svojih klijenata kao sredstvo identifikacije u svrhu autorizacije platnih transakcija, te da takav potpis u elektronskoj formi predstavlja biometrijski podatak koji spada u posebnu kategoriju ličnih podataka čije je obrada zabranjena u smislu odredbe člana 9. stav 1. Zakona, osim ako se radi o izuzecima koji su zakonom propisani. Shodno izjašnjenju Banke, zakonitost obrade ličnih podataka se cijeni u odnosu na primjenjivost izuzetka propisanog u članu 9. stav 2. tačka a) i g) Zakona. Navedenim odredbama je

regulisano da je obrada posebne kategorije ličnih podataka dozvoljena, ako je nosilac podataka izričito dao saglasnost, te ako je to od posebnog javnog interesa ili u drugim slučajevima propisanim zakonom. Konačno, tužena se u obrazloženju osporenog rješenja pozvala i na odredbu člana 4. stav 1. tačka a) Zakona, kojim je određen princip koji obavezuje kontrolora da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način, što podrazumijeva obradu ličnih podataka u skladu sa relevantnim zakonskim propisom koji reguliše određenu oblast, pa shodno principu pravičnosti i zakonitosti, Banka može prikupljati i dalje obrađivati digitalne potpise svojih klijenata (biometrijske podatke), samo ako je takva obrada od posebnog javnog interesa, odnosno, ako je propisana zakonom koji sadrži konkretne odredbe o adekvatnim mehanizmima zaštite. Slijedom navedenog imajući u vidu citirane zakonske odredbe, svrhu u koju se vrši obrada ličnih podataka, te pismeno izjašnjenje dato tokom postupka, Agencija je konačno zaključila da je nesporno u konkretnom slučaju da za elektronsku obradu potpisa (biometrijskih podataka) klijenata Banke nije postojao zakonski osnov.

Odluka tužene je pravilna i zakonita iz razloga koji slijede. Prije svega, imajući u vidu da je predmet obrade u konkretnom slučaju potpis klijenata banke kao biometrijski podatak, relevantne su odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, člana 3. koje definišu da „lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identifikovano ili se može utvrditi identitet lica; da „obrada ličnih podataka podrazumijeva bilo koju radnju ili skup radnji koje se vrše nad podacima, bilo da je automatska ili ne, a posebno prikupljanje, unos, organizovanje, pohranjivanje, prerađivanje ili izmjenu, uzimanje, savjetovanje, korištenje, širenje ili na drugi način omogućavanje pristupa podacima, svrstavanje ili kombinovanje, blokiranje, brisanje ili uništavanje“; te da je „kontrolor svaki javni organ, fizičko ili pravno lice, agencija ili drugi organ koji samostalno ili zajedno s drugim vodi, obrađuje i utvrđuje svrhu i način obrade ličnih podataka na osnovu zakona ili propisa“. Konačno, citiranom odredbom je propisana i posebna kategorija podataka, tj. da su to svi lični podaci koji otkrivaju:–

- a) raso porijeklo, nacionalno ili etničko porijeklo, političko mišljenje ili stranačku pripadnost, ili članstvo u sindikatima, religijsko, filozofsko ili drugo uvjerenje, zdravstveno stanje, genetski kod seksualni život;
- b) krivične presude;
- c) biometrijske podatke.

U konkretnom slučaju tužena je u postupku inspeksijskog nadzora utvrdila da tužitelj putem elektronskih uređaja prikuplja i dalje elektronski obrađuje potpise svojih klijenata. Tužitelj u tužbi osporava upotrebljenu terminologiju koja se zasniva na upotrebi termina „elektronska obrada potpisa“, poistovjećujući to sa „elektronskim potpisom“, te detaljno obrazlaže značenje i funkciju elektronskog potpisa u pravnom prometu, te u prilogu tužbe dostavlja nalaz i mišljenje vještaka informatičke struke, sve na okolnost da predmetna obrada potpisa ne ispunjava uslove elektronskog potpisa. Sud je cijenio istaknuti prigovor tužbe, kao i dostavljeni nalaz, te zaključio da je tužena u okviru opisa metoda obrade ličnog podatka (potpisa) upotrijebila termin „elektronska obrada potpisa“ kojim je predmetni metod označen u tehničkoj dokumentaciji tužitelja prikupljenoj u postupku koji je prethodio donošenju spornog rješenja, pod nazivom „Ponuda SETCCE za implementaciju rješenja za e-potpis dokumenata u Raiffeisen BANK d.d. Bosna i Hercegovina“ br. PP-258-231116 od

23.11.2016. godine, priloženu uz izjašnjenje u kojem se navodi „Na račun implementacije elektroničkog vlastoručnog potpisivanja transakcija, ugovora i ostale dokumentacije, Kupac će postignuti procesno upravljanje potpisivanja dokumentacije, kao i lakšu i transparentnu komunikaciju sa klijentima“, zaključivši da elektronski potpis u pravnom prometu predstavlja naziv za elektronski sistem koji omogućava elektronsku autorizaciju isprava u pravnom prometu uopšte, ali da se u konkretnom slučaju radi o elektronskoj obradi vlastoručnog potpisa, a ne o elektronskom potpisu, zbog čega se istaknuti prigovor tužbe kao neosnovan odbija.

U odnosu na prigovor tužbe da se obrada potpisa klijenata Banke zasniva na odredbama Zakona o unutrašnjem platnom prometu Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZOUPP), koji izričito propisuje da se nalog za plaćanje daje u pisanoj ili elektronskoj formi na obrascima unutrašnjeg platnog prometa, kao i da se nalog autorizuje potpisom ovlaštenog lica, pri čemu se u tužbi navodi da nigdje nije izričito propisano upotrebom koje vrste sredstva za pisanje se ovi nalozi autorizuju (hemijska olovka, grafitna olovka, flomaster, olovka u boji i sl.) potpisom u digitalnoj formi putem dodira elektronske olovke zaslona na pametnim uređajima putem određenih aplikacija kao što je u konkretnom slučaju e-pero. Prema ocjeni ovog Suda, činjenica je da norme ZOUPP ne propisuju mogućnost prikupljanja, pohranjivanja i eventualno buduće obrade svojeručnog potpisa klijenata upotrebom elektronskih uređaja. Pored toga, ZOUPP upućuje na primjenu propisa kojima se regulišu platne transakcije, način uplate javnih prihoda i propisa kojima se reguliše elektronsko plaćanje i elektronski dokumenti, koji takođe ne propisuju takav način obrade. Naime, u tužbi je potvrđeno da se potpis klijenta prikuplja i obrađuje u identičnom obliku kao i na ličnoj karti, ali su u cjelosti zanemareni propisi kojima je definisan karakter potpisa kao biometrijskog ličnog podatka. S tim u vezi, Zakon o ličnoj karti državljana BiH („Službeni glasnik BiH” br. 32/01, 16/02, 32/07, 53/07, 56/08 i 18/12; u daljem tekstu: Zakon o LK) u članu 6. stav 1. taksativno propisuje lične podatke o državljaninu Bosne i Hercegovine koji se evidentiraju prilikom podnošenja zahtjeva za ličnu kartu, te u tački 9. istog člana i stava propisuje obradu potpisa. Postupajući u skladu sa članom 40. stav 2. tačka e) ovog Zakona, Ministarstvo civilnih poslova Bosne i Hercegovine je donijelo Pravilnik o načinu uzimanja biometrijskih podataka u postupku izdavanja ličnih karata („Službeni glasnik BiH” br. 102/12 i 96/14; u daljem tekstu: Pravilnik). Navedeni Pravilnik u članu 1. definiše da se istim propisuje „način uzimanja biometrijskih podataka i to uzimanje fotografije, uzimanje otisaka prstiju i potpisa“. Pravilnik u članu 2. stav 2. propisuje da se prilikom podnošenja zahtjeva za izdavanje lične karte od podnosioca zahtjeva uzimaju biometrijski podaci, i to fotografija, otisci prstiju i potpis, dok je u članu 3. Pravilnika propisano da se „pod uzimanjem biometrijskih podataka podrazumijeva uzimanje podataka pomoću odgovarajućih tehničkih sredstava i prevođenje tih podataka u elektronski oblik“. Shodno činjeničnom stanju, kao i navodima tužbe da potpis obrađuje u identičnom obliku kao i na ličnoj karti, i prema ocjeni ovog Suda, predmetna obrada potpisa upotrebom tehničkih uređaja i pohranjivanje istih u informacionom sistemu, koja je bila predmet postupka tužene, predstavlja automatsku obradu biometrijskih podataka klijenata tužitelja. Konačno, Zakon o platnim transakcijama („Službene novine FBiH” broj: 32/00 i 28/03), na čiju primjenu takođe upućuje ZOUPP, u članu 2. definiše značenje izraza, pa u stavu 1. alineja 11) za pojam „elektronski“ propisuje da „označava način prijenosa, bilo da je riječ o telekomunikacionom prijenosu (on-line) ili neposrednoj predaji traka, disketa ili sličnih sredstava (off-line)“, dok u alineji 20) propisuje da „nalog za plaćanje“

označava „bezuvjetnu instrukciju datu banci da isplati ili uplati određenu sumu novca sa označenog računa“. Shodno ovlaštenjima iz člana 38. Zakona o platnim transakcijama, Federalno ministarstvo finansija je donijelo Uputstvo o formi i sadržaju naloga za plaćanje i procedurama za izvršenje platnih transakcija („Službene novine FBiH“ br. 55/00, 2/01, 45/02, 7/04 i 11/04; u daljem tekstu: Uputstvo). Prema članu 1. Uputstva, istim se „propisuje bankama i ovlaštenom preduzeću za poštanskotelegrafski-telefonski promet Federacije Bosne i Hercegovine (PTT), forma i sadržaj naloga za plaćanje i procedure za izvršenje platnih transakcija kojima se obavljaju gotovinske i bezgotovinske uplate javnih prihoda.“. Nadalje, Uputstvo u poglavlju II propisuje bezgotovinske i gotovinske transakcije, te u članu 4. propisuje pisanu (papirnu) i elektronsku formu naloga za plaćanje. Naime, Uputstvo u članu 5. propisuje izgled i formu materijalnog (papirnog) naloga za plaćanje tako da isti „mora biti odštampan u četiri primjerka formata 17,5 cm x 10 cm“. Jedan primjerak zadržava banka, kojoj je podnešen nalog za plaćanje i kojeg je obavezna čuvati u svojoj evidenciji... Dakle iz navedenih odredbi proizilazi da, pristup potpisu klijenta u okviru materijalne evidencije (primjeraka uplatno/isplatnih naloga) je omogućen ograničenom broju osoba, odnosno, uposlenika tužitelja zaposlenih u poslovnici ili filijali u kojoj se nalozi čuvaju. Osim navedenog, Uputstvo u tački 2. propisuje sadržaj i izgled uplatnog naloga u elektronskom obliku, koji ne sadrži svojeručni potpis klijenta, niti je Uputstvom dato ovlaštenje tužitelju da potpise svojih klijenata prikuplja putem elektronskih uređaja i pohranjuje u informacionom sistemu. Dakle, neovisno o upotrebi elektronskog (telekomunikacijskog) načina prenosa novčanih sredstava, iz naprijed citiranih propisa je nesporno da materijalni (papirni) nalog za plaćanje predstavlja osnovni metod potvrde i realizacije platnih transakcija, te da isti služi kao nesporni dokaz u slučaju poteškoća u realizaciji transakcije. Prema tome, neosnovani su navodi tužitelja da nije propisana obavezna forma naloga za plaćanje u materijalnom (papirnom) obliku, odnosno da „nigdje nije propisana izričita zabrana da se platni nalozi mogu autorizovati slikom vlastoručnog potpisa“. Suprotno opširnim navodima iz tužbe, valja naglasiti da predmet provedenog postupka nije bilo sredstvo pisanja niti vrste obrazaca platnih naloga, već zakonitost upotrebe elektronskog (automatskog) sistema za prikupljanje i pohranjivanje potpisa kao biometrijskog ličnog podatka.

Stoga, ostaje da se zakluči da prikupljanje potpisa (biometrijskih podataka) klijenata upotrebom elektronskih uređaja i pohranjivanje istih u okviru informacionog sistema predstavlja automatsku obradu posebne kategorije ličnih podataka, koja podrazumijeva direktnu primjenu zabrane iz člana 9. stav 1. Zakona, odnosno, takva obrada posebne kategorije ličnih podataka (biometrijski podaci) se može vršiti isključivo u okviru jednog od izuzetaka propisanih članom 9. stav 2. Zakona, što je tužena imala u vidu prilikom donošenja osporenog rješenja, te cijnila zakonitost obrade ličnih podataka u odnosu na primjenjivost izuzetka propisanog u članu 9. stav 2. tačka a) i g) Zakona. Ovom odredbom je propisano da je obrada posebne kategorije ličnih podataka dozvoljena, ako je nosilac podataka izričito dao saglasnost, te ako je to od posebnog javnog interesa ili u drugim slučajevima propisanim zakonom koji mora sadržavati konkretne odredbe o adekvatnim mehanizmima zaštite.

Konačno, imajući u vidu da se u tužbi iznosi tvrdnja da „slike vlastoručnih potpisa klijenata predstavljaju platne naloge koje je klijent autorizovao i ne

prikupljaju se odvojeno od dokumenata niti dalje elektronski obrađuju", Vijeće ukazuje da je tužena u osporenom aktu, s tim u vezi navela da: „dokument Keš transakcije – Dokument funkcionalne specifikacije " u odjeljku „Poslovni opis rješenja " potvrđuje da se potpisivanje vrši digitalnom olovkom, te da se metapodaci sa digitalno potpisanog naloga smještaju u repozitorijum u pdf. formatu.„Prema tome, tužena je na osnovu tehničke dokumentacije tužitelja pravilno utvrdila da se potpisi klijenata, prikupljeni upotrebom elektronskih uređaja, pohranjuju u njegov informacijski sistem, a pohranjivanje potpisa u elektronskom informacijskom sistemu, shodno članu 3. Zakona predstavlja kontinuiranu obradu potpisa klijenata, dok informacijski sistem omogućava da se potpisima u svako vrijeme pristupi sa neodređenog broja lokacija, a ne samo u okviru poslovnice tužitelja, čime se stvara neopravdan rizik od mogućih zloupotreba ličnih podataka.

Stoga se osporeno rješenje tužene temelji na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona, pri čemu nisu učinjene povrede postupka na koje je tužilac ukazao ovom tužbom, zbog čega je ovaj Sud odlučio kao u dispozitivu primjenom odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH.

Kako je tužba odbijena to ne postoji obaveza naknade troškova predmetog spora, koji su tužbom potraživani.

ZAPISNIČAR

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA**

